

Stredná odborná škola pedagogická – Pedagógiai Szakközépiskola,
Komenského 12, 984 18 Lučenec

PAVOL EMANUEL DOBŠINSKÝ

(1828 – 1885)

*Zborník pôvodnej študentskej literárnej tvorby
zostavený
pri príležitosti 190. výročia narodenia spisovateľa*

Školský rok 2018/2019

***Básne žiakov ako výsledný produkt maratónu
v čítaní ľudových rozprávok Pavla E. Dobšínskeho***

POMSTA

Bol raz jeden kráľ
a ten chvastavého syna na vojne mal.
Keď už na smrteľnej posteli umieral,
syn za ním z krutej vojny pribiehal.

Kráľovstvo mu zveriť dal
aj ten vzácny poklad, ktorý pod studňou ukrýval.
Nový kráľovič dlho neváhal,
do roboty si šikovných chlapcov povolal.

Skrytý poklad bola truhlička
a vo vnútri meštek, píšťalka, opaštek a múdre slovíčka.
Keďže nechcel sám zostať,
chcel si milú nevestu pohľadať.

Chvastanie mu išlo, to veru hej,
a tak hneď o tie dary prišiel.
Do väzenia ho v kráľovstve dali,
smrť jeho chystali.

Za pomoci kamaráta dostal sa z väzenia von,
sklamany z života našiel s figami strom.
Po tých figách dlhý nos narástol mu hneď,
no kvapka vody zmenila jeho výzor späť.

V jeho hlave pomsta rástla,
tak princ za doktora prezlieka sa,
figy predať do kráľovstva šiel,
nadobudnutý poklad naspäť získať chcel.

Pomsta sa mu podarila, figy predal hneď.
Po tých figách princeznej, narástol nos tiež.

Čakajú len na doktora, ktorý by lieky mal
a dlhý nosisko do poriadku dal.
Doktor prišiel, kvapku vody mal,
za ukradnuté veci ju sľuboval.

V rukách držal poklady,
zhodil zo seba plášť
a miesto kvapky vody,
na rozlúčku zakričal:

„ Maj si dlhý nos, len maj!“

Ema Kyseľová, I.A

DLHÝ NOS

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno kráľovstvo
a v tom kráľovstve žilo obyvateľstvo.
Jedného dňa našli pod studňou poklad,
v ktorom boli zázračné veci aj doklad.

Princezná s kráľovnou ukradli truhličku,
vybrali z nej opasok, mešec a píšťalôčku.
Kráľovi ukradli veci, nemal prečo žiť a skočil z útesu,
dopadol na strom, na kraji lesu.

Na strome boli figy, z ktorých rástol dlhý nos,
a tak nazbieral za plný kôš.
Nabral čarovnej vody do džbánu
a hneď išiel pred kráľovskú bránu.

Kráľovná kúpila plný kôš
a o pár minút jej narástol dlhý nos.
Hľadali doktorov po celom svete,
ale žiadny nevedel pomôcť tejto nezbede.

Objavil sa jeden doktor, ktorý im pomôže,
chce len svoje veci a budú krásne ako ruže.
Pomstil sa im, jasná vec,
zazvonil zvonec a bol toho koniec.

Lenka Sečkárová, I.A

DLHÝ NOS

Z jedného kráľovstva pieseň znie
o princovi, čo sa ženiť chce.
Hoc' bohatstvo má veľké, nechce veľa,
postačí mu láska princeznej a jej neha.

Princ má mešec, opasok i píšťalku,
no prekážky mu budú klásť až na diaľku.
Princeznej sa kradnúť zachcelo
a do nešťastia princa primelo.

Za okradnutie ju potrestal
a dlhý nos princeznej zanechal.
V ceste za šťastím sa neraz potkne,
no nakoniec sa šťastia dotkne.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Paulína Macková, I.A

DLHÝ NOS

Raz bol jeden kráľ, čo kráľovstvo mal,
synáčka svojho však do vojny dal.
Mladému princovi však prišiel raz list,
že otec nevládze a musí už ísť.

Z vojny sa vrátil, za otcom prišiel len,
no ten vraví: „Synak, pod' sem.
Tam von poklady nájdeš pod studňou,
dukáty, opasok získaš i s píšťalkou.

Chod' ty len do sveta, ženu si nájdí,
milú, vďačnú, čo bude ťa lúbiť.“

Mladý princ sa na pytačky vydal
i princeznú v neďalekom kráľovstve vídal.
Princezná však nebola taká, akú chcel,
ona len poklady chcela vziať mu len.

Chcel sa jej pomstiť, do lesa zašiel,
figy tam nazbieral a vodu načrel.
Prezliekol sa za žobráka, do kráľovstva prišiel,
figy predal slúžke, čo v kráľovstve žije.

Všetci figy pojedli a zrazu len cítili,
ako sa im tie ich nosy pomaličky zväčšili.
Kráľovná i princezná nariekali:
„Ajajáj, pomôžte nám, prosím, niekto,
nechceme my žiť, ver', takto.“

Prišiel doktor do kráľovstva pomôcť ženám v trápení.
Povedal im: „Napite sa!“ A nosy sa zmenšili.
Za všetko, čo doktor spravil, poklady mu doniesli.
Za všetko im poďakoval a odišiel z kráľovstva.
Odvtedy ho nik nevidel, asi žil šťastne až do konca.

Viktória Klimentová, I.A

DLHÝ NOS

Kde bolo, tam bolo, žil raz kráľ,
ktorý za syna vojaka mal.
Keď už na smrteľnej posteli ležal,
poklad pod studňou mu zanechal.

Ešte jednu radu mu dal,
keď tento svet opúšťal:
„Svetu neveľa ver a maj sa pred ním na pozore!“
Len rukou kývol a odišiel tam hore.

Keď synovi peniaze pochybili,
dostal nápad hneď v tej chvíli.
Chlapom poklad kázal hľadať,
pod hlbokou studňou kopať.

Po dlhej dobe, čo kameň ťali,
kráľovi truhlicu podávali.
Keď truhličku o zem hodil,
píšťalku, mešec, opasok a písmo zočil.

Písmu mu rady dávalo,
mešec dukáty vysýpal.
Opasok z miesta na miesto prenášal,
na pisk píšťalky vojsko prišlo.

Susedného kráľa vystrašil,
keď k nemu s vojskom sa dovalil.
Však kráľovič na pytačky prišiel,
tu svoju nevestu našiel.

So svojím mešcom sa chválil od rána,
keď noc nastala, princezná ho oň obrala.
Kráľovič krádež odhalil,
nahnevaný s vojskom sa prirútil.

Princeznej na pekné slová naletel,
povedal jej, aj čo nemusel.
Opaskom a píšťalkou sa pochválil,
čím sa o ne znovu pripravil.

Ako chudáka ho z kráľovstva vyviešť dali,
ani šaty mu nenechali.
Po dlhom čase domov prišiel,
mrzutý iba na pomstu myslel.

Jeden večer opasok si opásal,
pri spiacej princeznej sa ukázal.
Tá sa ale nedala,
vojsko na neho zavolať dala.

Kráľ mu to razom zrátal,
keď ho do temnice pratal.
Vojak, čo pri dverách stráž mal,
únik z temnice mu rád ukázal.

Pri úteku na kolibu natrafil,
bačovku o jedlo poprosil.
Keď najedol sa dosýta,
pokračoval v ceste do sveta.

So životom v priepasti skončiť chcel,
do plášťa sa zabalil a letel.
Na figovníku sa zachytil,
bohatou úrodou sa zasýtil.

Vzápätí nos mu narástol
a krutý smäd ho premohol.
Z jarčeka vody napil sa,
nos do pôvodného tvaru vrátil sa.

Zlodejom chcel sa pomstiť raz a navždy,
natrhal si z fíg do kapsy.
V kráľovstve ich všetky predal,
po platení preč utekal.

Každému v kráľovstve nos narástol,
nikto z nich na ulicu vyjsť nemohol.
Starý doktor ich prišiel vyliečiť,
medicínu svoju na nich skúsiť.

Princezná tvrdú liečbu nezniesla,
doktorovi poklady priniesla.
Ten si ich dobre odloží,
veď už dosť bolo lži.

Kráľoviča všetci hneď spoznali,
svoje činy trpko ľutovali.
Princeznej dlhý nos ponechal,
aby jej nevernosť pripomínal.

Pomyslel si a doma hneď sa ocitol,
bol rád, že zo zlých čias už unikol.
Odvtedy žil si spokojne
vo svojom veľkom kráľovstve.

Nina Tóčíková, I.A

DLHÝ NOS

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden kráľ,
no nedobre sa mal.
Pochytila ho veľká bolesť,
nuž zavolať k sebe svoju ratolesť.

Cítil on, že bude koniec,
synovi schoval poklad na dno studne, tam na vysoký kopec.
Ten poklad tvoril čarovný mešec, píšťalka a opasok
a po otcovej smrti sa s nimi pobral do susedného kráľovstva na skok.

Prezradil sa mladý kráľ,
aké vzácne poklady vykopal.
Krásna princezná ho obletovala
a poklady mu potajme ukrádala.

Keď ho o všetko obrali,
aj z kráľovstva ho vyhnali.
Za pokladmi mu bolo clivo,
rozhodol sa skončiť so svojím životom nie veľmi milo.

Chcel skočiť z útesu...
A tu hľa! Čo ho to anjeli nesú?
Nie, to ho len jeho plášť odvial na figový strom
a on ,nebožiak, uviazol na ňom,
lebo narástol mu dlhý nosisko,
ale i tak spadol na zem ku rieke ten chlapčisko.

Zázračnej vody sa on napil
a veľký nos zrazu stratil.
Hneď mu svitol v hlave plán,
povedal si: „Bude pykať princezná, aj jej otec-kráľ!“

Za úbožiaka sa prezliekol
a čarovné figy im ponúkol.
Veľké nosy im narástli hneď,
doktorovi, ktorý by ich vyliečil, by dali aj celý svet.

Potom k nim išiel aj s vodou čarou
a tak sa dohodol s princeznou,
že ona mu dá vzácne dary a za to vylieči ju on,
no nastal jeden obrovský zhon.

Princezná muky nevydržala,
kráľovi dary dala
a on celú pravdu im povedal
a na útek s týmito slovami sa dal:
Nuž, kto si ako spraví,
nech sa mu tak darí!

Princeznej ostal obrovský nos
a mladý kráľ vlastnil svoj poklad a z toho mal obrovskú radosť.

Ema Sarvašová, I.A

ŠŤASTIE V NEŠŤASTÍ

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden starý kráľ,
ktorý na vojne svojho syna mal.
On synovi vedieť dal,
že čaká ho osud strašlivý,
a v mukách bolestivých
stráca svoj dych.

On synovi povedal, kde nájde poklad,
vzácnejší ako kráľovstvo.
Mladučký kráľ získal veľké bohatstvo,
starý kráľ zomiera.

Píšťalka, meštek, opasok,
mladý kráľ urobí vzad krok.
Zoberie mešec, peniaze padajú
a robotníci peniaze dostávajú.

Chytí píšťalku a zapíska.
Kto zapíska na píšťalku,
tomu sa vojska nastaví,
zrazu sa pred ním vojská objavia.
Chytí opasok a opáše si ho,
objaví sa tam, kde chce byť zanedlho.

Po pár rokoch sa kráľ rozhodol,
že by sa rád oženil,
a tak sa vydal do ďalšieho kráľovstva v mesiaci apríl.
Zapáčila sa mu princezná,
ktorá bola aj dosť súca,
ale bola veľmi skúpa.

Ukradla mu mešec v noci,
už ho mala v svojej moci.
Svadba bola na obzore,
ale mešec nefunguje.

Na hostine u princeznej
ukradne mu píšťalku,
kráľa z mesta vyšibú.

Raz v noci kráľ nasadí si opasok,
urobí len jeden skok
a objaví sa pred posteľou princeznej.
Princezná skríkne, vyskočí z postele,
opasok mu v rýchlosti svetla odtrhne.

Zamkli kráľa do temnice,
začalo ho bolieť plece.
Strážnik temnicu strážil,
kráľa na slobodu pustil.

Kráľ chcel veľmi zomrieť,
začal dole civieť.
Zakrútil sa do plášťa,
hodil sa on do priepasti,
spolu s plášťom odleteli.

Pristál pri neďalekom strome,
na ktorom rástli figy.
Zahryzol sa do jednej, do druhej,
zrazu mal nos ako čarodej.

Začalo ho veľmi smädiť,
išiel sa on do neďalekej rieky napiť.
Napil sa on trošku,
nos mu zmizol
a kráľ celý natešený
mal plán veľký báječný.

Prišiel on do kráľovstva,
ponúkol on figy panstvám.
Narástlo im nosisko,
kráľ bol veľký diablisko.

Zahral sa on na doktora,
kráľ bol siný ako hora.
Zobral korbáč do ruky,
panstvo malo veľké muky.

Kráľovnej nos odpadol,
princeznej ešte viac narástol.
Princezná ho prosila,
nosiska sa nezbavila.

Kráľ sa zrazu odhalil,
bol to iba malý trik,
princezná spustila krik.
Zobral si on svoje veci,
píšťalku, meštek i opasok,
opustil ich pre dnešok.

Vrátil sa on do kráľovstva,
užíval si svojho bohatstva.
A všetko malo dobrý koniec,
oženil sa v mesiaci marec.

Zuzana Labátová, I.A

PRINC A JEHO SMOLA

Bol raz jeden kráľ,
čo kráľovstvo mal.
Postihla ho choroba,
poslali za ním doktora.

Doktor mu však oznámil,
že už mu niet pomoci.
Kráľ posledný rozkaz dal:
„Syna môjho mi zavolať daj!“

Poklad mu on daroval,
no pozor naň nedával.
Princezná ho okrádala,
veľkú pomstu zažívala.

Marta Majkútová, Timea Longauerová, I.A

DLHÝ NOS

Tam, kde sa voda sypala a piesok lial,
žil kráľ, ktorý syna mal.
Keď kráľ ochorel, zanechal mu doklad,
že pod studňou si nájde poklad.

Truhlička nebola veľká,
ale bola v nej čarovná píšťalka.
Princeznej sa pokladu zachcelo
a vtedy jej niečo napadlo.

„Ukradneme poklad vzácny
a život bude krásny!“

Princ čoskoro zistil,
že sa poklad stratil.

Nezvládal to veru, tak,
skočil z útesu ako drak.
Dopadol do jamy plnej fíg,
z ktorých rástol dlhý nos za okamžik.

Nazbieral on fíg dosť,
narástol princeznej z nich nos.
Doktori sa míňali,
ale nos sa stále nekráti.

Prišiel doktor v dlhom plášti,
spôsob liečby on mal zvláštny.
Liečil ich on vodou, bičom,
kým iní nevedeli o ničom.

Kráľovnej sa už nos skrátil,
no princeznej sa nenavrátil.
Pomstil sa im, jasná vec,
a to je všetko nakoniec!

Katarína Faklová, Petra Fujdiarová, I.A

DLHÝ NOS

Za horami, za dolami,
bol raz jeden kráľ.
A keď umieral,
syna zavolal.

Syn si studňu kopať dal
a truhlicu vykopal.
V tej truhlici poklad bol,
mešec a aj opasok
i píšťalka zázračná,
čo princeznú priláka.

Ona krásna chcela byť,
princa chcela obesiť.
No princ skočil do tej jamy,
kde sa figy zdržiavali.

Nos mu rástol ako klát,
nemohol ho on odkliať.
A tu čože? Voda dáka,
princa celkom na smäd zláka,
napil sa on vodičky,
zas mal noštek maličký.

Odplata ho čudne láka,
princeznej to veľmi zráta.
Dá jej najesť fig,
Bože, to bude zas krik.

„Ajaj, mamó, strach veľiký,
nos mi rastie preveliký.“

Prišiel doktor v čiernych šatách,
vraj pomôže s nosiskom.
Ale korbáč ukrytý mal,
pod veľikým plášťiskom.

Sľubovala hory-doly, opasok aj písťalku,
dá mu všetko aj ten meštek
za svoj krásny malý noštek.
A zazvonil zvonec,
rozprávky je koniec.

Patricia Turoňová, Nikola Štulajterová, I.A

DLHÝ NOS

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden kráľ,
ktorý syna mal.
Choroba ho náhle zlomila
a syna v smútku nechala.

Ešte predtým mu povedal,
že poklad pod studňou mu zanechal.
Tak sa vybral poklad hľadať
a chlapom kázal čo najhlbšie kopať.

Písťalka, mešec a opasok pokladom boli,
keď ich náhle zo zeme vykopali.
Princezná ho oklamala,
keď písťalku s opaskom mu odobrala.

Princa z kráľovstva vyhnali
a do temnice ho zavreli.
Vojak dobré srdce mal,
únik z temnice mu ukázal.
Chudák princ už smädný, hladný,
figy do očí mu hned padli.
Tak ich zopár pojedol,
ale veľký nos mu narástol.

Nevedel, ako sa ho zbaviť má,
tak sa napil vody.
Tá mu noštek zmenšila,
na princa ho späť zmenila.

Niekoľko fig ešte pobral,
do kráľovstva ich zobral.
Princezná figy ochutnala,
s veľkým nosom hneď ostala.

Princ sa za doktora vydal,
aby princeznú potrestal.
Princezná mu naletela,
s veľkým nosom naveky žila.

Princ poklady naspäť mal,
do kráľovstva znova zavítal.
V kráľovstve sa zabýval,
svoj život si naďalej užíval.

Kristína Malčeková, Vanesa Hakelová, I.A

DLHÝ NOS

Keď otec kráľ mu umieral,
princ rýchlo z vojny utekal.
Rozlúčiť sa s ním on chcel,
otca umrieť uvidel.

Smútok veľký na ľud padol
a kráľ pod zem studenú ľahol.
Synovi on poklad nechal,
ten ho veľmi dlho hľadal.

Pod studňou sa poklad skrýval,
našiel ho a využíval.
Princezná raz mešec našla,
potajme ho princovi vzala.

On nahnevaný s vojskom poň utekal.
Princezná klamstvom ho znova obalamutila.
Druhý deň o píšťalku prišiel,
z hradu ho vyhnali- takmer tam zomrel.

Po pomste túžil, tak opasok vzal,
k posteli princeznej odniesť sa nechal.
Do žalára odvliekli ho, smrť mu bola istá,
na pomoc mu prišla však vojakova ruka silná.

Von sa dostal a utekal cez vysokú horu,
tu zmysel života stratil a skočil z útesu.
Plášť sa mu však rozprestrel
a do hája bezpečne doletel.

Od hladu veľkého na fige pochutnať si chcel,
ale čo nevedel.
Nos dlhý sťa konár stromu narástol mu zrazu
a len ťažko došiel k neďalekému potoku.

V potoku však voda čarovná bola, a keď sa napil,
nos sa mu razom vytratil.
Tu nápad mu vnuklo toto občerstvenie.
V prevleku za starého pána do kráľovstva prišiel.

Princeznú lakomú zopár fíg nechal zjesť,
nosisko dlhý narástol jej hneď.
Predlho dní ona plakala v zámku,
pomôcť jej nemohol žiadny doktor z dlhého radu.

Po dlhých mesiacoch trápenia veľkého,
v zámku sa objavil starček s vodou zázračnou.
Šesť dní princezná pod bičom trpela
a nakoniec poklad mu vrátila.
Nos ale zostal jej ako pomsta sladká.

Ema Kozmová, I.A

DLHÝ NOS

Kráľ zomiera
a po svojho jediného syna posiela,
syn ledva prišiel,
no otec už naveky odišiel.
Stihol mu ešte odkázať,
že poklad pod zemou sa nachádza.
Dukáty v ňom síce nie sú,
ale pišťalka, opasok a mešec tiež radosť prinesú.
Celá kráľovská rodina mu závidí

a teraz už poklad pred sebou vidí.
Kráľ ich chcel potrestať,
a tak dal figy po starenke poslať.
Keď však figy zjedli,
okamžite zbledli.
Do hanby a žiaľu keď obe padli,
na zemi svoje dlhé nosy zhladi.
Jedného dňa kráľ prezlečený za doktora do kráľovstva prišiel
a zničiť ich utrpenie chcel výmenou za veci, o ktoré nerád prišiel.
Kráľ dostal to, čo chcel,
vodu im dal a hneď od nich odišiel.

Janka Kuráková, I.A

DLHÝ NOS

Jeden mladý kráľovič dostal zvláštny dar,
pozor však si on naň nedal.
Na vohľadoch prezradil ,aké veci mal,
princezná ho okradla, v žalári ostal.

Zo žalára utiekol strážnikovou pomocou,
zronený životom zastal nad priepasťou.
Skáče dole, hľadá útechu,
radšej umrieť, ako byť v posmechu.

Letí dolu, plášť ho brzdí,
spadne na strom, figy vidí.
Jednu si zahryzne,
nos mu hneď narastie.

Jarček nájde vysmädnutý,
napije sa, smäd zhasnutý.
A nos sa mu pri tom zmenší.

Kráľovnej on predal z tých fig,
narástli im nosy z nich.
Kráľ zavola doktorov,
neboli však oporou.
O pol roka prišiel zas
pomstiť sa im za podraz.
Vybičoval všetky tri,
získal si späť poklady.

Daniela Buzáková, I.A

DLHÝ NOS

Bol raz jeden kráľ,
čo poklad synovi zanechal.
Princ sa pobral za princeznou,
aby jej ho ukázal.

Prišiel princ s pokladom,
ten sa princeznej zapáčil.
V noci ho okradla,
a už sa jej nepáčil.

Princ našiel figy,
z ktorých rástol nos.
Predal ich princeznej,
pomstil sa jej dosť.

Princezná plakala,
lekára hľadala.
Po dlhej dobre lekár prišiel,
a liek vynašiel.

Po zjedení fíg,
vyšibaní korbáčom,
od živej vody
sa jej nos zmenšil.

Princ ich tam nechal,
domov sa pobral.
Chýbal mu len zvonec
a bol z toho koniec.

Miriama Vrabeľová, I.A

DLHÝ NOS

Ubúdali sily kráľovi, ubúdali,
synovi nechal vzácne poklady

Mešec, píšťalka a opasok,
princeznú si hľadal na sňatok.

Chvála mešca princeznej spať nedala,
mešec s peniazmi mu zobrala.

Chvála píšťalky princeznej spať nedala
a naraz mu píšťalku zobrala.

Odvaha kráľa ho takmer život stála,
pomohol mu bývalý rytier jeho pána.

V divočine zázračné figy mu nos zväčšili,
z vody sa mu smäd i nos zmenšili.

Predaj fíg kráľovnej mu napadol,
aby aj princeznej veľký nos narástol.

Naraz prišiel ako doktor,
vyliečil ich bičom, vodou.

Nechal princeznej nosisko za nečestnosť,
zobral poklad a šiel domov šťastný na večnosť.

Nina Majdová, I.A

DLHÝ NOS

Za horami, za dolami
žil raz jeden kráľ.
Zasiahla ho choroba,
blížila sa smrť.
Jeho syn hľadal si nevestu,
ale našiel len protivnú princeznú.
Tá princezná zlá bola,
kúzelný mešec, píšťalu i opasok mu ukradla.
Pomstu im syn pripravil,
dlhé nosy kráľovstvu vyčaril.
Po roku dlhom
zázračnú vodu doniesol,
aby dlhé nosy vietor uniesol.
Princezná sa poučila,
už nikdy zlo nečinila
a takto si šťastne až do smrti žila.

Martina Hudánová, I.A

DIEVČA S OSUDOM

Prstíky mala v džbáne,
pozrime sa na ne!
Pekná, mladá, čistá zvnútra,
nehodí sa jej tá truhla.

Múdry Maťko došiel už,
je to veru dobrý muž.
Budkáčik jej z ruky stiahol,
dievča z neho padlo na mol.

Celá dedina ospevuje,
že Maťko dievku vyslobodzuje.
Tetky vzadu šuchoria,
tento príbeh hutoria.

M.Sliacká, V.Budzáková, E.Balgová, N.E.Beľová, II.C

MAŤKO A BLÁZNI

Babička pri sporáku stojí,
dedko čaká, čo mu navarí.
Zavolajú myšku k sebe,
spoločne sa najeme.

Práve v tejto chvíli
príde Maťko do dediny.
Pozerá sa, pozerá
a čo tam vidí???

Myši jedia z taniera,
dedko, babka s nimi.
Čudujú sa Maťko s mačkou,
že čo je to za bláznov.

D.Roxerová, M.Bolačeková, S.Multánová, L.Kapcátová, II.C

MÚDRY MAŤKO A BLÁZNI

Maťko si mal za manželku dievča od vedľa vziať.
Múdrostou neprekvitala, no to ani otec, ani mať.
Preto sa rozhodol Maťko tak, že do sveta sa musí vydať.
Keď päť bláznov stretne,
za nevestu si ju vezme.

Ako prvú stretol ženu s kuraťom,
čo kuriatka nechceli cicať svoju mať.

Maťko naučil ženu, že ku kuriatkam sa nemá chovať tak.

Na ceste ďalšej uvidel dievča v truhle, čo džbán na ruke malo.
Zabiť ju chceli, no Maťko ich zastavil
a džbán z ruky odstavil.

V tretej dedinke zvítal sa s ľuďmi, čo biely kostol z tvarohu chceli mať,
no Maťko ich naučil, ako vápno používať.

Vydal sa ďalej a čo nevidel? Býka na kostol ťahať...
Hneď zastavil ich a kázal im ho predať
a tie peniaze na kostol dať.

V dedinke, kde myši skôr než ľudia jedli,
už zastavil sa mu rozum naozaj vtedy.
Mačku im doniesol, čo všetky myši zjedla.
Pokoja mali istý čas, kým dedina ohňom zas nezblkla.

Stačilo mu už chodenia - päť bláznov našiel.
A Maťko si po Dorku prišiel....

Vanesa Molnárová, Dominika Husárová, Lenka Blahutová, II.C

MÚDRY MAŤKO

Zaseknutý džbán na ruke má
a už pochovať sa za to má?
Nikto z davu dole ho nevie dať,
dobré že jej ruku nejdú sťať.

Našťastie sem Maťko prišiel
s riešením, ktoré mal.
Chytil džbánik, buchol o zem,
hostinu hneď mal.

Miroslav Dirbák, II.C

PAMODAJ ŠŤASTIA, LAVIČKA

Dievčina sa vydala do sveta,
nových kamarátov postretla,
Každému pomocnú ruku dala,
veď dobré srdiečko mala.

Cez dlhú horu prišla k domu,
ježibaba hneď dala jej úlohu.
Dvanásť izieb upratať musela,
do trinástej vstúpiť nesmela.

Zvedavosť ju však prinútila,
dvere trinástej izby otvorila.
Jej oči uzreli kopy zlata,
hop, a dievčina sa v ňom vykúpala.

Ježibaba sa veľmi nahnevala,
pozlátenú dievčinu po hore naháňala.
Kamaráti na oplátku dievčine pomohli,
v problémoch ju predsa nechať nemohli.

Dievčina sa domov vracia,
macocha ju už má rada.
Do sveta vydala aj svoju dcéru,
tá však kamarátom nepomohla veru.

Cez dlhú horu prišla k domu,
ježibaba tiež dala jej úlohu.
Dievča tiež však neposlúchlo,
ježibabu veľmi nazlostilo.

Ježibaba to veľmi nahnevalo,
dievča cez horu domov utekalo.
Ježibaba ho hrebienkom doškriabala,
doma ho mama krikom privítala.

N. Sláviková, D. Zvarová, III.C

PAMODAJ ŠŤASTIA, LAVIČKA

Pastorkyňa naša milá
do sveta nám zablúdila.
Ako tak ona kráčala,
kamarátom pomáhala.

Nuž prišla k ježibabe,
žeby izby boli upratané.
„Do trinástej vojsť nesmieš,
lebo metlou dostaneš.“

Keď ježibaba nohy z domu vystrčila,
pastorkyňa do komnaty skočila.
V zlate sa vykúpala,
ježibabu nahnevala.

Celou cestou pastorkyňa uteká,
no ježibaba ju stále dobieha.
Keď ju piecka ochránila,
domov sa vrátila.

Pastorkyňa celá od zlata,
veď macocha jej to zráta.
Do služby si dcéru poslala,
žeby jej zlato dala.

Kamarátom pomôcť nechcela,
nuž prišla k ježibabe,
žeby boli všetky izby upratané.
„Do trinástej vojsť nesmieš,
lebo metlou dostaneš!“

Keď ježibaba nohy z domu vystrčila,
dievčina do komnaty skočila.
V zlate sa vykúpala,
ježibabu nahnevala.

Celou cestou dievčina utekala,
no ježibaba ju hrebienkom doškriabala.
Dievčina príde domov dobitá
a macocha ju krikom privíta.

K. Oravcová, P. Kováčová, III.C

PAMODAJ ŠŤASTIA, LAVIČKA

Jedného dňa hneď od rána
dcéra s otcom sa zhovára.
No po chvíli sa rozhodli,
že by svadbu spraviť mohli.

A tak v dome pribudla
matka s dcérou obludná.
Hanka teraz už len plače
a z domu sa ihneď prace.

Otec, ten sa prizerá,
cez okienko nazerá.
Veru by im bolo lepšie,
keby do tej svadby nešiel.

Hanka v ceste pokračuje,
službu stále potrebuje.
Lavička tam obrátená
na pomoc je predurčená.

Hanka ako slušná deva
nestojí tam ako nemá.
Cestou ďalej stretne psíka,
očistí ho a nehíka.

Hruška, piecka, býček, gazdiná,
Hanka im môže pomôcť jediná.
No zvedavosť silná bola,
dvere Hanka otvorila.

Naháňačka sa začala,
Hanka domov utekala.
Zvieratká jej však pomohli,
starú gazdinú premohli.

Hanka prišla domov zlatá,
macocha ju viac nezláta.
Vypravila si na cestu
dcéru hneď ako nevestu.

Tej sa ale práca hnuší,
lavičke pomôcť neskúsi.
Na psíka sa vykašlala,
Hrušku, tú tiež neobrala.

Piecku vymetať nechcela,
býčka pustiť nevedela.
Gazdiná jej prácu dala
Aj na tú sa vykašlala.

Iba zlato zväbi ju,
neskryje sa za tuju.
Z gazdinej je ježibaba,
veru nie je dobrá baba.

Hrebeňmi z nej driape zlato.
A čo piecka s psíkom na to?
Čo si navarila, zje,
nebude to sladké, nie!

Doma celá krvavá,
na ocot tam zostala.
Ale telo Haničky
zobia krásne šatičky.

Zlo, to sa zlom opláca,
dobrota sa vypláca.
A preto je Hanička
milovaná ženička.

K. Melicherčíková , Linda Lalíková, III.C

ŠURIENKA A ATALIENKA

Žili oni dvaja mladí,
zajali ich stará a starý.
Šurienka plače stále,
Atalienka dáva nádej.

Ach, jaj, aká ťažká práca a úloha,
Šurienka mal zbierať muchy do vreca.
Smutný on ťahal aj korene ťažké,
no muchu na múku premeniť je nemožné.

Starí boli hladní,
na večeru by si ich dali.
A na konci zutekali,
ruka v ruke sa zosobášili.

Luspai D., Balog B., Takács Sz., Majoros L.

ŠURIENKA A ATALIENKA

Raz babka a dedo ukradli deti,
babka vyhnala chlapca do roboty.
Najprv musel trhať koreňky,
potom zase chytať muchy.

Keď sa chlapcovi nič nepodarilo,
dievčatko mu stále pomáhalo.
Atalienka vedela, že baba ich chce upiecť,
a preto museli rýchlo utiecť.

Tóthová A., Lakatošová D., Horváthová V., Balajtyová C., II.D

ŠURIENKA A ATALIENKA

Baba si ukradla Atalienku,
dedo si vzal pre seba Šurienku.
Dali Šurienkovi úlohy,
ale on ich nevedel urobiť.

Dedo chcel upiecť Šurienku,
ale Atalienka to nenechala veru!
Obaja potom ušli
a žili ako holúbky.

Majerová, V., Antalová D., Balázsová T., II.D

TRAJA ZHAVRANENÍ BRATIA

Traja zhavranení bratia boli,
malú sestričku oni mali.
Vybrala sa ich zachrániť,
aby šťastní mohli byť.

Všetky prekážky prekonala
a pritom sa zaľúbila.
S kráľom tri utešené deti mali
a všetci sa radovali.

Ragáčová N., Kováčová N., III.B

TRAJA ZHAVRANENÍ BRATIA

Rozprávku o troch bratoch sme čítali,
čo na havranov sa premenili.
Nepočúvni chlapani to boli,
do skleneného zámku odleteli.
Vyslobodiť ich mohla iba rodina,
nemohla prehovoriť, kým neprešiel
siedmy rok a siedma hodina.
Vydala sa za kráľa,
boli šťastná rodina,
končí rozprávková hodina.

Veselková S., Kapičáková Z., Csóriová N., III.B

TROJRUŽA

Veľký medveď mal zlaté srdce,
ale kupec mu ukradol vzácne ruže.
Musel dať medveďovi svoju dcéru,
tú najkrajšiu a najmilšiu.

V zakliatom hrade bývala,
postupne sa do medveďa zaľúbila.

Tamás P., Zeller S., I.D

BOL RAZ JEDEŇ KRÁĽ

Bol raz jeden kráľ,
čo kráľovstvo mal.
Pre pár nocí s kráľovnou sa synov vzdal.
12 synov mal,
13. dcéru čakal.
Matka celá sklamaná
vyhnala ich za bralá.
Blúdili tam tmavým lesom,
išli si priamo za nosom.
Keď tu zrazu v húštine
našli svetlo jediné.
Ubytovali sa hneď,
bol to pre nich nový svet.
Žiadne mäso, žiadna ryba,
bola to len kôrka z chleba.
Takto prešiel celý čas,
pokým sestra nezačala hľadať nás.
Prechádzala hustým lesom,
prechádzala veľkým desom.
Našla ona chalúpku,
našla svoju komnatku.
Trinásta jej patrila,
zahanbiť sa nedala.
Čakala tam bratov svojich,
kým neprídu večer z hory.
S najmladším sa ona stretla,
všetko mu to ona riekla.
Že jej matka povedala,
že ona dvanástich bratov mala.
Začala ich ona hľadať,
svojich bratov vyhľadávať.
Najmladší brat ich pripravoval
na príchod svojej sestry.
S obavami im oznamoval,

že niet inej cesty.
Vítali ju všetci s otvorenou náručou,
bez žiadnych výčitiek,
dali jej aj zopár koláčov,
že jej žiadna chyba niet.
Starček ich už vyprevádzal,
no najmladšiemu úlohu dal.
Musel mu on hlavu sťať,
aby mohli gazdovať.
Keď odťali hlavu jeho,
v krajine sa rozhrmelo.
13 zámkov dostali,
aby sa oni dobre mali.
Domov sa vrátili všetci spolu,
privítali otca, mamu,
že ich všetci radi majú,
o sestru sa postarajú.
Mama celá rada bola,
že synov si uvidela.
Dcérin zámok patrila im,
život im on vylepšil.
A tak spolu všetci žili,
do smrti sa aj ľúbili.

M. Kršáková, L. Svinčiaková, IV.A

DVANÁSTI BRATIA A TRINÁSTA SESTRA

Takýto príbeh rozpoviem vám,
čo život napísal sám.
Dvanásť bratia v kráľovstve žili,
všetci do jedného boli milí,
avšak najmladší matke najmilší.
Jedného dňa však matka zlatá osmutnela,
že na svet dcéru priviesť musela.
Svojmu najmladšiemu všetko prezradila,
aby ich pred otcom ochránila.

„Počúvaj, syn môj najmladší,
ak jedna svieca zažiari,
už vás nikto neochráni.
Ale 13. bude znakom,
že privítate sa s novým bratom.“
Bratia sa do úteku dali,
keď ich drahá mama varovali.
Po nejakom čase presne o polnoci,

keď o dušu vyli lesní vlci,
tak iba jednu sviecu uvideli.
Do úteku sa znova bratia dali,
lebo strach zo smrti veru mali.
Z krajiny do krajiny viedli ich kroky
a pritom ich sužovali veľké muky.
Neskôr v horách 3 dni a 3 noci blúdili,
pred večerom našli zámok a doň vstúpili.
Zázračný zámok to veru bol,
vždy bol pre nich prichystaný stôl.
Kúsok vody a krajec chleba,
pre bratov to bolo ale bieda.
Takto tu si tu žili rokov dvanásť
a svoju sestru nevideli rásť.
Odhodlaná sestra veru bola
a pre nájdenie bratov všetko urobila.
Na cestu plnú prekážok veru sama nešla,
ale k zámku ako sama prst prišla.
V trinástej komnate ona unavená spala
a všetko v nej zo zlata mala.
Najmladší brat ju v komnate začul dýchať
a to ho prinútilo za dverami číhať.
Podobu seba on v nej videl.
„Si moja sestra!“ hneď to vedel.
Starších bratov sa však bála,
lebo ich zlosťou zomrieť mala.
Napokon po dlhom premýšľaní
sa so sestrou všetci zmierili.
Keď trinásť rok odbil presne
a už na odchode boli tesne,
ktosi na nich zakričal,
„Hej!“ starec hovoriť začal.
„A kto sa mi poďakuje za trinásť rokov opatery?!
Že ste na krku neboli svojej materi?!
Som brat vášho otca
a sužuje ma veľká pomsta.
Pred mnohými rokmi z kráľovstva ma vyhnal,
ba vďaka mojej kliatbe som vás spoznal.
Vašou úlohou teraz je zoťať mi hlavu.
Tak najmladší zobral sekeru starú
a zahnal sa proti nemu.
Udelil im to z jeho plnej moci
a na prach sa obrátil tej noci.
Trinásť kráľovstiev za sebou zanechal,
aby každý z nich dobrý život mal.

Tak takýto príbeh som povedal vám,
čo život napísal sám.

D. Nociarová, A. Findrová, IV.A

TRINÁSTA SESTRA

Bola raz jedna krajina
a v nej jeden kráľ.
Žil tam celkom šťastne,
že on dvanásť synov mal.

Bolo ich dvanásť, rúčich,
podobných ako vajcia,
no kráľovnej sa aj tak ľúbil
najmladší z nich najviac.

Ale radosť pominula,
keď kráľovná sa dozvedela,
že pod jej srdcom bije
malé dievčenské srdce.

Tajila to,
a dosť dlho,
najmenšiemu musela však
svoje tajomstvo povedať.

Ešte ten večer bratia sa pohli
na susedský zámok, aby sa osudu zmohli.

Čakali tam už dosť dlho
sami a plní strachu,
veď ich život závisel od toho,
či uzrú horiacu sviecu.

Smutné už, ako zväčša býva,
naplnila sa ich strašná kliatba iba.

Vybrali sa všetci spolu
do sveta na bosú nohu.
Putovali veru oni
dlhé dni a dlhé noci.

Až keď raz všetci,
unavení, uzímení,
celkom aj vystrašení,
neuzreli tmavé lesy.
Chodili cez ne dlhé dni.
Koľko? Ani sami nevedeli.

Po čase však domček našli,
akí boli všetci šťastní!

Radosť sa však rýchlo rozplynula,
keď blahobyt mal sa minúť.
Skupina bratov už na odchode bola,
najmladší im kliatbu musel pripomenúť...

Ostali napokon všetci spolu,
aby ochutnali na kus chudobu.
Medzičasom u nich doma
z malej sestry veľká bola.

Spytovala sa ona dookola,
či stále iba sama bola.
Rodičia jej klamali, varovali ju neustále,
no ona sa rozhodla, že svojich bratov aj tak nájde.

Dlhé dni a chladné noci putovala,
až sa napokon na hrad dostala.
Svojich trinástich bratov stratených hľadala,
no kde mohli byť ani potuchy nemala.

Na poľovačke celé dni trávili,
sestru pomaly aj hlady chytili.
Z chlebička si kúšтик odlomila
a do perín trinástej izbičky si hlávku ponorila.

Po príchode bratov veľká hádka nastala.
Odlomiť z chleba si veru nemala.

Najmladší braček započul tiché dýchanie,
a tak mu sestrička napokon vysvetlila jej pátranie.

Na druhý deň si opäť odlomila zo všetkých chlebov
a bratov dostala ešte do väčších nervov.
Rozbehli sa hľadať, kto to bol,
v izbe sa napokon stretli aj s ňou.

Rozhodli sa, že odídu spolu do svojej krajiny.
V ten deň aj odbila kliatba 12 rokov tvrdej driny.
Cestou stretli aj starčeka,
vraj nepoznaného otcovho bračka.
Priznal sa aj s kliatbou na otca,
sťať hlavu donútil najmladšieho brata.

Bez odmeny by to však nešlo,
každému sa po jednom zámku ušlo.
Zazvonil nám zvonec
a rozprávky je koniec!

12 SYNOV

Kráľ mal 12 synov,
no kráľovná len najmladšieho zo synov.
Kráľovná v brušku sestričku čaká,
zomrieť musia dvanásť bratia.
Útek bratov z rodnej vlasti,
aby si zachránili svoje bytosti.
V tichom lese našli zámok
a v ňom aj pozostatok.
Po rokoch ich sestra hľadala
a nakoniec sa s nimi zvitála.
Zámok sa po smrti starčeka prepadol,
pre každého z bratov zámok vyrástol.

K. Šašváryová, IV.A

KRÁĽ A 12 SYNOV

Žil raz kráľ, čo 12 synov mal.
Veľmi sa na neho podobali.
Ročný rozdiel medzi sebou mali,
trinásť dieťa do rodiny čakali.

Jedna svieca, prac sa preč,
13 vidíš, vráť sa hneď.
Trinásť dieťa bola sestra,
dvanásť bratov zo zámku vyvliekla.

Bratia išli 3 dni, 3 noci,
našli zámok obrovský.
V zámku 12 miestností,
trinásť nikoho nepustí.

Tam si bratia žili
12 rokov,
každý deň kus chleba, vodu pili,
bez peňazí, bez otrokov.

Na trinásť rok ich sestra hľadá,
no nik ju na zámku v dobrom nečaká.

Na koniec sa tu všetko dobre končí,
každému z bratov sa po hrade prispeje.
So sestrou sú zmierení,
život majú zmenený
podľa zásluhy.

V. Ďuráková, IV.A

DVANÁŠŤ BRATOV, JEDNA SESTRA

Jeden slávny kráľ 12 synov mal.

Všetci boli ako jeden,
najmladší bol predsa super.
Zrazu sestra na svet prišla,
znamenie bola jedna svieca.

Bratia milí utekajú,
o svoj život sa postarajú.
Na koňoch cez hustý les
dobešli ku koncu hneď.

Veľký zámok osamotený,
pustý celý, opustený.

13 dverí objavených,
nejeden bol prekvapený.

Pekne si tam prežívali,
12 rokov vydržali.

Zo sestry sa kvietok stal,
každým rokom rozkvital.

Bola veľmi zvedavá,
12 bratov dostala.

Rozhodla sa cestovať,
svojich bratov vyhľadať.

Trinástu komnatu odomkla,
všetko na pravú mieru uviedla.

Stala sa z nich rodina,
starú kliatbu zlomila.

Každý dostal zámok jeden,
žili šťastne jak nejeden.

P. Farkašová, IV.A

ZRUŠENÁ KLIATBA

Dvanásti bratia v zámku boli,
najmladšieho radi mali.

Raz však ostalo smutno matke,
že do rodiny zavíta dieťa trináste.

Zavolala si najmladšieho syna k sebe,
aby sa mu zdôverila o probléme.

Keď jedna svieca len svietiť bude,
nech povolá bratov do zbroje.

V lese nech sa skrývajú
a stále len utekajú.

V jeden večer svieca horí,
brat sa s bratmi veľmi bojí.

Utekajú, nevládzu,
pri opustenom zámku ustanú.
Opustený zámok 13 izieb má,
trinásta sa otvoriť nedá.
Žili v zámku 12 rokov,
chceli sa stretnúť so sestrou.
Mama povedala dcére pravdu,
že bratov má dvanástich
a dcéra sa rozhodla,
že ísť hľadať musí ich.
Našla ona opustený zámok,
otvorila dvere a šla dnu bez poznámok.
Skryla sa v trinástej izbe,
bála sa bratov, zoznámiť sa však chce.
Stretli sa a radi boli,
bratia sestry odpustili.
Kliatba sa tak zrušila,
rodina sa tešila.

L. Vološčuková, IV.A

NEBOJSA

Príbeh sa nám u kupca strojí,
jeho syn Nebojsa do sveta chce ísť.
Mamuška mu obed varí,
na koňa syn vysadne a môže vyraziť.

Šiel cestou - necestou
ten švárny mládenec.
Zásoby mu ubúdajú:
„Či už nadišiel môj koniec?!“

Keď zbadal zámok
na okrúhlejškej skale,
vošiel dnu do dvora,
koňa dal do stajne.

Pátral on po izbách,
našiel tam stôl.
Najedol sa, napil sa
jak taký vôl.

Do sýtosti vesele
ľahol si i zaspal.
To však ešte nevedel,
čo ho len tam čaká.

Prišli mu tam príšery
s kyjakmi i latou.
Chudáka ho dobili,
nuž potieral sa masťou.

Keď ranné zore svitli,
pobral sa ta do záhrady.
Medzi stromy, machy, listy
a v jazierku panna visí.

„Odkľaj ma, švárny mládenec,
dva dni vydrž, pomlčaj.
Potom ti dám ručník, ty mne veniec,
veď taká je to obyčaj.“

Vydržal to chlapec, bravo,
berie svoju kňaznú na cestu.
Idú spolu šťastne, hravo,
no však koho v hostinci nestretnú.

Hostinská mu svoju dcéru núka,
Nebojsa však kňaznú má.
Od zlosti mu ihlu pichá,
kňazná ho len oplaká.

Samučká, sama domov sa berie,
Nebojsa však ožil - zdravý ani ryba.
Avšak Panna nikde, kde je?
Pomôže mu baba - ježibaba.

„Musíš splniť úlohu!"
Mladík stále hľadá, pátra.
Kosti zakopal a kvety kvitnú.
Nato prišiel zver a už mu dohovára.

Ďakuje mu tá zver strašná,
Nebojsa na svoju Pannu myslí.
Zver ho pošle do záhrady - kde ho pán vtákov čaká.
„Videl som ju - videl!" orol z diale kričí.

„Pri otcovi - kniežati je panna schovaná."
„Nože ma vezmi, orlíček milý."
„Možno, že ta nedoletím, tak je cesta vzdialená."
Avšak prelietli za to more oba zdraví.

Hneď bola mládenecovi udelená úloha:
„Hlavu mi stni a srdce vyrvi!"
Váha, váha, až stne orla,
nad želaním sa dobre zamyslí.

100 dukátov pekne prosí,
do hostinca prichádza.
Tam sa dozvie, že kráľ svadbu strojí,
vari ho tá panna podvádza?!

Nebojsa sa na svadbu dostal,
na parkete stojí, obzerá sa.
Mladuchu do tanca pojal,
podá jej ručník a už vyzlieka sa.

Kňazná spoznala svojho záchrancu,
Nebojsa jej dal svadobný veniec.
Pojal svoju milú pannu do tancu.
Veru tak, priatelia, to je koniec.

D. Lacková, N. Pálešová, L. Bártková, L. Maďarová, A. Krnáčová, III.A

NEBOJSA

Bol jeden bohatý kupec,
ktorý mal peňazí kopec.
Jedného syna mal
a Nebojsa ho volal.
Do sveta sa chcel vybrať,
nové sily nabrať a strach odohnať.
Otec mu nabalil lokše s makom,
aby cestu zdolal ľahko.
Na koňa rýchlo nasadol
a na pustej ceste pobudol.
Narazil na hustú húšťavu,
kde uvidel skalú okrúhlu.
Našiel zámok opustený,
s dvanástimi duchmi vymretý.
Zrazu jedna svetlica,
o pol noci mučenica.
Keď o jednej odišli,
on masťou sa natrel.
Všetky bolesti zmizli
a Nebojsa omdlel.
Ráno, keď sa zobudil,
občerstvenie našiel:
chlieb a soľ s pohárom,
na obhliadku hneď zašiel.
Každý kútik prekutral
a dvierka tajné uvidel.
Zakliatu pannu v jazierku
zachrániť rýchlo chcel.
Dvanásť rokov trpela,
na záchranu čakala.

Po pazuchy sa topila
a každý deň smútila.
Nebojsa nič povedať nemohol,
aby zakliatej panne pomohol.
Duchovia mu zle robili
a hneď na ražeň napichli.
Masťou sa hneď natrel,
pospať si on chcel.
Nuž kňazná ho čakala,
v tmavej svetlici mu ručník dávala.
Ježibaba mala hostinec,
kde plánovala svoju vec.
Aby svoju dcéru vydať mohla,
Nebojsu sa zakliať zmohla.
Pichla Nebojsu ihlou,
z ktorej ihneď zamdlel.
Zakopala ho ona do zeme,
aby zakliata pannu nenašiel.
Vyslobodiť sa on mohol tak,
že do ľavej topánky zelinku si musel dať.
Na mačku sa ježibaba premenila
a svoju dcéru neodдалa.
Nebojsa strach našiel,
krásnu pannu vyslobodil.
Úlohy všetky splnil
a sto dukátov si zrobil.

K. Hanová, V. Kubániová, III.A

NEBOJSA

Jeden krásny pondelok
čítať sa nám zachcelo.
Vzali sme si peknú knižku
z úcty k nášmu Dobšinskému.

Rozprávok tam veľa bolo,
no nám len o jednu išlo.
Do oka nám raz-dva padla
známa s názvom Nebojsa.

Bohatý kupec syna mal
a Nebojsa sa on volal.
Slovo strach on nepoznal
a do sveta sa on vydal.

Rodičia ho tam vypravili,
plno vecí mu zabalili:
otec koňa i peniaze,
mati obed i pagáče.

Dlho sa on len potíkal,
o jedle ani chýru nemal.
Keď vtom videl jeden zámok,
no na prístup tam nemal nárok.

Prvú noc len na zemi
drkotal sa od zimy.
Pobudol na nej len chvíľu,
potom už otvárali mu.

Vnútri všetko vymreté,
v izbách ani živej duše.
Do postele si on ľahol,
pokoj pri ňom dlho nebol.

O polnoci vyruší ho
tresk-plesk v celom zámku.
Dvanásť duchov zobudilo
junáka z tvrdého spánku.

Mlátili ho tam kyjakmi,
ani ceknúť mu nedali.
Duchovia sa prepadli preč,
keď dvanásťkrát odbili hen.

Pod posteľou našiel čosi,
na boľavé rany masti.
Ráno vstal, na stole hojnosť,
najedol sa až mu bolo dosť.

Po zámku sa on prechodil,
aj taj nijak nepochodil.
V maštali našiel len žrebca,
a ten sa mu už vysmieva.

Naposled tam našiel dvierka,
keď otvoril, prekvapil sa.
Vidí krásnu záhradu,
a v strede čosi v jazierku.

Bola to zakliata panna,
po pazuchy ponorená.
Len Nebojsa je odvážny,
vydržať dve noci musí.

Dostal jednu podmienku,
musí byť on potichu.
Duchovia ho navštívili,
on len trpel celé dva dni.

Na štvrtý deň vstal on zrána,
pekné šaty dal mu sluha.
Panička mu ďakovala,
ručníček mu darovala.

Na cestu za otcom išli,
aby sa svojimi stali.
V hostinci raz nocovali,
kde krčmárku strigu mali.

Striga mala špatnú dcéru,
chcela ju dať za Nebojsu.
Do kabáta pichla ihlu,
omámila ho na chvíľu.

Kňahyňa ho pochovala,
ďalej išla iba sama.
Striga ho hneď oživila,
zakliala ho neboráka.

Stretol jednu dobrú strigu,
darovala mu zelinku.
Po pomstu si išiel s ňou,
potom už aj za strigou.

Vydal sa on rovno k vrchu,
kde pozbieral kosti z kvetu.
Spýtal sa tam obludy,
kde kňahyňa jeho blúdi.

Nevedela ona sama,
poslala ho hľadať brata.
Brat bol kráľom vtákov,
poradil mu jedným razom.

Dozvedel sa, kde má kňaznú
a že teraz chystá svadbu.
Orol ho tam odniesť vládal,
za službu mu vďaku vzdával.

Ocitol sa tam v hostinci,
kde hostinský hlavou krútil,
prečo je on tu a nie tam,
že na svadbe každý má stáť.

Nebojsa sa veru nedal,
dukáty na zem rozsypal.
Vraj lepšiu svadbu on vystrojí,
päť zlatých tomu, kto prichodí.

Pán sa hneď za sluhu prezliekol,
aby si z mladej vystreliť mohol.
Potancoval si s ňou chvíľu,
spoznala ho po ručníku.

Kňahyňa hneď vyhlásila,
že ženícha vymenila,
pred všetkými ho objala
a radosť sa spečatila.

F. Slížiková, III.A

NEBOJSA

Bol raz jeden kupec, ktorý mal syna,
a verte, že tento príbeh nebol teda veľká psina.
Jeho plán bol taký...ach,
ísť do sveta a naučiť sa, čo je strach.

Na cestu sa vybral s vakom,
zobral si aj koňa, peniaze a lokše s makom.
Na okrúhlejšej skale zámok sám stál,
zakliaty dvanástimi duchmi a každý sa ho bál.

V jednej izbe stôl,
pohár pri ňom, chlieb a soľ.
Na pohári bolo písané:
„Putujúcemu na občerstvenie.”

Presne na dvanástu hodinu
skočili duchovia na Nebojsu,
no keď masťou sa natrel,
na druhý deň rany nenašiel.

Prehľadali on kút každý,
v stene ale dvierka a za nimi svet nevšedný.
Záhrada obrovská s jazerom okrúhlym
a v ňom zakliata panna vo vode po pazuchy.
Ak ju Nebojsa odkliať chcel,
nemohol 2 noci ani slovko riečiť.

Keď znovu dvanásta hodina odbila,
duchovia sa vypestovali čo hodina.
Keď tú noc vydržal bez slovka,
pannu, tú odklial do pol pása.

V ďalšiu noc prišli znova,
no on vydržal bez slova.
Opekali ho na ražni, ticho bol,
a tak krásnu pannu z jazera dostal von.

Keď ráno vstal, šaty už pri sebe mal
a s kňaznou sa v svetlici vítal.
Krásna panna mu darovala ručník biely
a na ňom jej vlastné, otcove i matkine iniciály.
Svadbu už mal skoro istú,
no zlá ježibabe pichla mu do kabáta ihlu.

V hore neskôr stretol ženu múdru,
radila mu, nech sleduje cestu strednú
a on poslúchol ju.
Na vrchole s orlom stretol sa a pomohol mu,
no Nebojsa ho musel odťafť a srdce vybrať mu.
Ako ho rozrezal, prial si na skúšku
sto zlatých dukátov do košíčku.
Na zámku veľká oslava bola,
dokonca aj krásna panna tancovala.
Ako tak spolu tancovali,
vypadol mu z vrecka ručník malý.
A ona mu hovorí:
„Môj muž bude ten, kto ručník stratí!“
Nebojsa od radosti
kňaznej do náruče skočí.

Bunová M., Dirbáková A., Petická M., III.A

NEBOJSA

Bol raz jeden chlap
silný ako mrak.
Volali ho Nebojsa,
on ničoho nebál sa.
Strašiť ste ho mohli dosť,
on nikdy nestiahol chvost.
Vydal sa on na cestu
nájsť skúsenosť pestrú,
hľadal strach, naučiť sa báť,

zo strachu zimomriavky na tele mať.
Prešiel za pár týždňov aj nemožné,
nikto ho žiaľ nepremôže.
Zrazu zbadal zámok zakliaty,
12 duchmi prekliaty.
Dnu ho čakal plný stôl,
najedol sa ako kôň.
Vybral sa on na spánok,
vyzul sa aj z topánok.
Zrazu ho budia duchovia,
že ho do bitky ponoria.
Mlátili ho ostošesť,
uvedomil si, že nemal toľko jesť,
duchovia sa prepadli pod čiernu zem,
našiel si mastičku a vraví si, poď ty sem.
Natrel si rany zázračnou masťou,
ešteže neskončil so zlomenou kosťou.
Ráno prehľadal celý zámok,
nenašiel ani prach od topánok.
Nakoniec našiel dvere malé,
že vraj sú mu celkom známe.
Bola tam zakliata dievčina,
do vody po pazuchy namočená.
Ak bude mlčať ešte dve noci,
úplne celú ju odmočí.
Znova sa stretol s duchmi,
mlčal a vytrpel tie hromy- buchy,
ešte jednu noc to vydržal
a celý zámok ráno život dostal.
Dievčinu išiel za otcom zaniest',
že cez oltár si ju môže potom preniesť.
Natrafili na ježibabu, krčmárku,
hrala sa na riadnu potvorku.
Pichla mu ihlu do kabátu
a zariadila mu smrť zahratú.
Dievčina si myslela, že zomrel naozaj,
išla ďalej na iný kraj.
Zrazu Nebojsa ožil,
skoro svoj život položil,
stretol múdru ženu dobrú,
všetci od nej dobrú radu žobrú.
Poradila teda mu
a zelinku dala mu.
Poslúchol on múdru ženu,
malo to naozajstnú cenu.

Ježibaba sa mačkou stala,
pre neho to bola šanca malá.
Dostal ďalšiu radu od starenky,
poslúchal jej vzácne kroky,
pochoval kosti, ako mu vravela,
divná vec sa mu pred očami zjavila.
Stál tam duch a dal mu jedno želanie.
Tak sa pýta, kde je kňazná, kdeže je.
Nik ju nevidel, nik ju nenašiel,
tak po radu ku vtákom zašiel.
Tam orol bystrý ju za otcom niesol,
cez veľa krajov ju preniesol.
Preniesol teda jeho tiež,
povedal mu: „Srdce mi prerež!“
Čo srdcu povedal, to on mal,
100 dukátov si zaželel.
Dostal sa na svadbu kňaznej,
tancom sa on dostal ku nej.
Padol mu ručník, čo mu darovala,
veľmi sa naň zapozerala.
Zistila, kto on vlastne je,
že len jeho si za muža zoberie.
Svadbu mali krásnu,
prajeme im ešte cestu šťastnú.
Zazvonil krásny zvonec
a tejto rozprávky je koniec.

A. Úradníková, III.A

NEBOJSA

Raz sa chcel Nebojsa vydať na dlhú cestu,
no nevedel, že si nájde na tej nebezpečnej ceste nevestu.
Vraveli mu rodičia: „Nechod!“ No on šiel,
ale on si v tej svojej hlave stále niečo mlel.

Cez strašné hory a krvavé lesy bežal
a potom si uvedomil, že na tú výpravu ísť nemal.
Do úst dal len pár ríbezlí zo stromu,
no veľmi sa bál silného hromu.

Po dlhej ceste natrafil na strašidelný hrad,
no nečakal, že tam bude od smrtiek smrad.
Dvanástich duchov zaostril jeho zrak,
nad jeho hlavou sa objavil strachu temný mrak.

Noc čo noc mu spať nedali,
no oni sa pritom krvilačne zabávali.
Chlapca bili hlava - nehlava,
no on sa statočne dožil rána.

Ráno však objavil prestretý stôl s jedlom,
bol rád, pretože bol hladný celým telom.
Objavil malé tajomné dvierka,
no netušil, kto v nich pod vodou bude driemkať.

Zakliata panna vo vode bola,
iba po pazuchy v jazierku byť mohla.
„Vyslobod' ma, môj hrdina,
len nepovedz ani pol slova, keď odbije polnočná hodina.“

Chlapca duchovia bili, mučili,
na ražeň ho dokonca hodili.
Chlapec hľadal na svoje rany masť
a tých beštíí sa chcel konečne striasť.

Ráno mu obliekali čisté šaty,
asi myslel, že bude dáka párty.
Do svetlice vkročila krásna kňažná:
„Vyslobodil si ma, tak tu máš ma.“

Berki R., III.A

NEBOJSA

Naučiť sa báť?
Kto by to chcel znáť?
Veď ničoho sa nebáť,
to je už čo povedať!

Bol raz jeden Nebojsa
a veruže nebál sa.
Ale aj to chyba býva,
nemáte sa pred čím skrývať.

Svetu podal teda ruky,
prešiel doliny, polia či lúky.
Našiel zámok čarovný,
v tajomstve však zavrený.

Dvanásť duchov po tri noci,
no Nebojsa bez pomoci
vyhral trikrát nad nimi,
aby kňaznú zachránil.

Kňazná po tie noci sama
v rybníku je začarovaná.
Nakoniec však svadba veľká,
príbeh dlhý ako rieka.

Nebolo by lásky takej,
nebyť hrôzy všelijakej.
Aj Nebojsa musí báť sa,
inak smelosť význam stráca.

M. Bariaková, III.A

NEBOJSA

Žil raz nebojácny syn, ktorý všade bol, všade chodil,
nebál by sa, ani keby sám do tmy vkročil.
Ničoho sa ten nebál, takého syna by si za svet nikto nedal.
Vybral sa on na dlhú cestu, tá ho zaviedla k zaujímavému miestu.

Na tom mieste stála otváracia brána,
čakalo ho tam aj pohostenie do neskorého rána.
Keď sa dosýta najedol, spánok do postele ho zaviedol.
Keď si ľahol do posteli, spal v nej ako v oleji.

Chodili ho strašiť, mučiť 12 duchovia,
keď sa natrú takou masťou, rany sa mu zahoja.
Našiel on za bránou miesto krásne,
bola tam záhrada a jazero jasné.

V jazere stála zakliata panna,
ktorá sa 12 duchmi zakliatou stala.
V noci prišli 12 duchovia, prihovárali sa mu,
ale on nepovedal ani muk.

Opekali ho na ražni, on to vydržal,
zakliatu pannu si z jazera zobral.
Mali už mať prisľúbenú svadbu,
ale krčmárka mu dala ihlu do kabátu.

Hneď, ako ožil prešiel cez kopce,
hľadal svoju milú, stále bezmocne.
Stretol sa s orlom, musel pochovať kosti ,
zažlel si 100 dukátov a dostal ich bez ťažkostí.

Na zámku bola tancovačka aj mladá panna sa tam s viacerými vykrútila.
Vyšitý ručník vypadol šuhajovi, panna to zbadala a celá sa mu sľúbila.

Kučerová L., III.A

NEBOJSA

Ondro, chlapec veselý,
ničoho sa nebojí.
Nebojsa ho volajú
pre tú jeho povahu.

Nešťastný je tatko veru,
chcel by radšej asi dcéru.
Podá Ondrovi z klinca kabát:
„Chod' do sveta a nauč sa báť!”

Ide Ondro s klobúkom,
slnko má vždy za chrbtom.
Nemôže sa zhovárať,
keď princeznú si chce vziať.

Vo vode je princezná
po pás, potom po kolená.
Nebojsa, ten tíško stojí,
12 duchov okolo neho rojí.

Muky veľké pretrpí,
strašidiel sa nebojí.
12 mátoch straší darmo,
Nebojsa ani nepohne svalom.

Mesiac sa už unavil,
už nesvieti z plných síl.
Slniečko ho vystriedalo,
o Ondrovej výhre rozprávalo.

Hostinec je plný ľudí,
cudzinec tam nezablúdi.

Ježibaba pichá ihlou,
Nebojsa sa stretá s milou.

Dlho Ondro svetom blúdil,
báť sa ale nenaučil.
Odvaha mu pristane,
princeznú za ňu dostane.

T. Haninčíková, III.A

NEBOJSA

Žil raz jeden kupec,
detí nemal kopec,
iba syna jedného,
aj ten mu chcel utiecť.

Narazil však na zámok,
ale bol zakliaty,
boli tam duchovia,
dokopy dvanásti.

Oni zámok zakliali
a aj na ňom strašili
a princeznú zakliatu,
chlapcovi dať nechceli.

On tri noci bojoval
a princeznú celú odklial,
spolu rýchlo utiekli,
ale princeznú znovu uniesli.

Uniesla ju striga zlá,
ktorej dcéra Nebojsu ľúbila.
On sa ale preľstiť nedal
a svoju princeznú hľadal.

Pomohla mu múdra žena,
ale princeznú najstť najprv nevedela.
Našiel sa však starý orol,
on ho ku nej odniesť mohol.

Hlavu Nebojsa orlovi odťal,
srdce mu vytrhol,
princeznú najstť nemohol,

až zrazu ku kráľovi prikvitol.

S kráľom súperil,
ale on ju nechcel dať,
no ona svoj sľub nesplnila
a za kupcovho syna sa vydať chcela.

A. Križanová, III.A

Názov: Pavol Emanuel Dobšinský (*zborník pôvodnej študentskej literárnej tvorby zostavený pri príležitosti 190. výročia narodenia spisovateľa*)

Zodpovedný redaktor: Mgr. Eva Štefancová

Jazyková úprava: Mgr. Eva Štefancová

Prispievatelia: študenti I., II., III., IV. ročníka

Rok vydania: 2018 – 10 - 29

Rozsah: 48 strán

Pre vnútornú potrebu SOŠPg v Lučenci